

Sygn. akt I C 320/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 grudnia 2015 roku

Sąd Rejonowy w Raciborzu Wydział I Cywilny

w następującym składzie:

Przewodniczący: SSR Michał Olszewski

Protokolant: sekretarz Krzysztof Pawera

po rozpoznaniu w dniu 10 grudnia 2015 roku w Raciborzu

na rozprawie

sprawy z powództwa: K. G.

przeciwko: (...) Spółce Akcyjnej w W.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanej (...) Spółki Akcyjnej w W. na rzecz powoda K. G. kwotę 6.000,00 (sześć tysięcy) złotych wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 06 grudnia 2014 roku do dnia zapłaty,

II. obciąża w całości pozwaną (...) Spółkę Akcyjną w W. kosztami procesu, których szczegółowe wyliczenie pozostawia referendarzowi sądowemu.

Sygn. akt I C 320/15

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 07 kwietnia 2015 roku powód K. G. wniósł o zasądzenie od pozwanej (...) Spółki Akcyjnej w W. kwoty 6.000,00 złotych wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 06 grudnia 2014 roku do dnia zapłaty oraz o zasądzenie zwrotu kosztów procesu. W uzasadnieniu powód K. G. podniósł, że żądanie pozwu wywodzi z wypadku komunikacyjnego, któremu uległ w dniu 12 września 2014 roku, za skutki którego odpowiedzialność cywilną ponosi pozwana. Powód K. G. podniósł, że domaga się kwoty 6.000,00 złotych tytułem zadośćuczynienia za skutki wypadku z dnia 12 września 2014 roku. Ponadto powód K. G. podniósł, że przed procesem pozwana wypłaciła mu 7.000,00 złotych tytułem zadośćuczynienia za skutki wypadku z dnia 12 września 2014 roku.

W odpowiedzi na pozew z dnia 06 maja 2015 roku (vide: k. 42-46) pozwana (...) Spółka Akcyjna w W. wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powoda zwrotu kosztów procesu. W uzasadnieniu pozwana przyznała, że ponosi odpowiedzialność cywilną za skutki wypadku komunikacyjnego, któremu uległ powód w dniu 12 września 2014 roku. Ponadto pozwana podniosła, że przyznała powodowi K. G. zadośćuczynienie w kwocie 10.000,00 złotych za skutki wypadku z dnia 12 września 2014 roku, które zostało pomniejszone do kwoty 7.000,00 złotych z uwagi na przyczynienie się powoda K. G. do wypadku w 30 procentach. W ocenie pozwanej przyczynienie się powoda K. G. do wypadku polegało na zaniechaniu poruszania się przez powoda po drodze przeznaczonej dla ruchu rowerowego. W ocenie pozwanej (...) Spółki Akcyjnej w W. powodowi zostało przyznane odpowiednie zadośćuczynienie w rozumieniu art. 445 k.c.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 12 września 2014 roku K. G. wjechał rowerem na rondo, znajdujące się w R. u zbiegu ulic (...). Na rondzie K. G. został potrącony przez samochód, który kierował B. S., którego odpowiedzialność cywilna była ubezpieczona w (...) Spółce Akcyjnej w W.. W wyniku potrącenia K. G. spadł z roweru. Po wypadku K. G. wstał. Po 5 minutach od wypadku K. G. zaczął odczuwać ból prawej nogi i ręki oraz biodra. Po chwili K. G. nie mógł stać. Z miejsca wypadku K. G. został przewieziony karetką do szpitala w R., gdzie przebywał 26 dni. W szpitalu stwierdzono, że K. G. doznał złamania miednicy. Przez pierwszy tydzień pobytu w szpitalu K. G. leżał w łóżku, nie mógł się obracać. W drugim tygodniu pobytu w szpitalu K. G. zaczął siadać na wózek. Podczas pobytu w szpitalu K. G. przyjmował leki przeciwbólowe, przeciwzakrzepowe, uspokajające i nasenne. Ze szpitala K. G. wyszedł o kulach, został karetką odwieziony do domu. Przez pół roku K. G. poruszał się o kulach. W związku z wypadkiem K. G. przez pół roku korzystał ze zwolnienia lekarskiego z pracy. Po wyjściu ze szpitala K. G. miał zalecenie leżenia przez 3 tygodnie. Po wyjściu ze szpitala K. G. przyjął 10 zastrzyków przeciwzakrzepowych, przez 2 tygodnie 5 dni w tygodniu korzystał z rehabilitacji. K. G. wrócił do aktywności wykonywanej przez wypadkiem, ale odczuwa dolegliwości bólowe przy chodzeniu po schodach, po drabinie i na zmianę pogody.

Dowody:

- zeznania świadka B. S. – k. 62,
- zeznania powoda K. G. – k. 62.

W obrębie ronda, na którym w dniu 12 września 2014 roku doszło do wypadku istnieje droga przeznaczona dla ruchu rowerowego. K. G. naruszył art. 33 ust. 1 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 roku Prawo o ruchu drogowym (Dz.U. z 2012 roku, poz. 1137 z późn. zm.) zobowiązujący go do korzystania z drogi dla rowerów. K. G. nie przyczynił się do wypadku, ani do zwiększenia jego skutków. Bezpośrednią przyczyną zdarzenia drogowego z dnia 12 września 2014 roku było zachowanie kierującego samochodem osobowym, na którym spoczywał bezwzględny obowiązek upewnienia się co do sytuacji na rondzie przed wjazdem oraz udzielenia pierwszeństwa pojazdowi znajdującym się na nim.

Dowód:

- opinia biegłego do spraw rekonstrukcji wypadków drogowych W. K. – k. 84-90.

W wyniku wypadku z dnia 12 września 2014 roku K. G. doznał złamania przedpanewkowego miednicy po stronie prawej w części przedniej panewki, złamania gałęzi dolnej prawej kości łonowej, stłuczenia klatki piersiowej i ogólnych potłuczeń. Urazy doznane w wypadku z dnia 12 września 2014 roku nie wpływały na stan zdrowia K. G. w chwili wyrokowania. Rokowania na przyszłość wobec K. G. są pomyślne, w przyszłości nie powinny wystąpić jakiegokolwiek powikłania związane z doznany urazem. W chwili wyrokowania K. G. był całkowicie wyleczony. K. G. wymagał opieki osoby trzeciej w trakcie pobytu w szpitalu, którą miał zapewnioną przez personel szpitala. Po wypisaniu ze szpitala K. G. poruszał się o kulach łokciowych i wszystkie czynności życiowe mógł wykonywać sam, nie wymagał opieki osoby trzeciej. K. G. był leczony w dniach 12 września 2014 roku do 27 lutego 2015 roku, w tym czasie występowało u niego upośledzenie narządu ruchu w wysokości 15 procent w rozumieniu rozporządzenie Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 18 grudnia 2002 roku w sprawie szczegółowych zasad orzekania o stałym lub długotrwałym uszczerbku na zdrowiu, trybu postępowania przy ustalaniu tego uszczerbku oraz postępowania o wypłatę jednorazowego odszkodowania (t. j.: Dz. U. z 2013, poz. 954). W chwili wyrokowania K. G. nie cierpiał z powodu upośledzenia funkcji narządu ruchu, ani innych narządów.

Dowód:

- opinie biegłego lekarza chirurgii urazowo-ortopedycznej J. K. – k. 95-97, k. 111.

Pismem z dnia 29 października 2014 roku, doręczonym w dniu 04 listopada 2014 roku, K. G. zawiadomił (...) Spółkę Akcyjną w W. o szkodzie spowodowanej wypadkiem komunikacyjnym z dnia 12 września 2014 roku.

Dowody:

- pisma z dnia 29 października 2014 roku i 04 listopada 2014 roku – k. 21-23.

W dniu 11 grudnia 2014 roku (...) Spółka Akcyjna w W. przyznała K. G. zadośćuczynienie w kwocie 10.000,00 złotych za skutki wypadku z dnia 12 września 2014 roku, jednocześnie pomniejszając przyznane zadośćuczynienie o 30 procent z powodu przyczynienie się K. G. do wypadku. (...) Spółka Akcyjna w W. wypłaciła K. G. kwotę 7.000,00 złotych tytułem zadośćuczynienia.

Dowód:

- pismo z dnia 11 grudnia 2014 roku – k. 25-26.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Ustalenia faktyczne Sąd Rejonowy poczynił na podstawie dowodów z dokumentów, zeznań świadka, zeznań powoda oraz opinii biegłych.

Mając na uwadze ustalony w sprawie stan faktyczny Sąd Rejonowy uznał powództwo K. G. o zapłatę zadośćuczynienia za uzasadnione w całości. Dochodząc do powyższych konstatacji Sąd Rejonowy kierował się następującą wykładnią przepisów prawa.

Zgodnie z art. 445 § 1 k.c. w zw. z art. 444 § 1 k.c. w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia sąd może przyznać poszkodowanemu odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę. Ustawodawca nie wskazał w przepisach Kodeksu cywilnego sposobu wyliczenia kwoty zadośćuczynienia, pozostawiając ją uznaniu sędziowskiemu. Zasadnym jest jednak podniesienie, jakimi okolicznościami kierował się Sąd Rejonowy przy ustalaniu wysokości zadośćuczynienia w niniejszej sprawie. Ustalając kwotę zadośćuczynienia Sąd Rejonowy kierował się natężeniem i czasem trwania składających się na krzywdę powoda cierpień fizycznych i psychicznych, trwałością następstw zdarzenia oraz konsekwencjami uszczerbku na zdrowiu w życiu osobistym i społecznym powoda (tak też Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 10 czerwca 1999 roku, sygn. akt II IKN 681/98, opubl. OSNP 2000/16/626). Ponadto Sąd Rejonowy miał na uwadze, że zadośćuczynienie, przyznawane na podstawie art. 445 § 1 k.c., ma charakter kompensacyjny, a zatem jego wysokość musi przedstawiać odczuwalną wartość ekonomiczną, adekwatną do warunków gospodarki rynkowej (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 31 grudnia 2010 roku, sygn. akt III APa 21/10, opubl. w POSAG 2011/1/51).

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy Sąd Rejonowy określając wysokość należnego powodowi K. G. zadośćuczynienia miał na uwadze: ból, który przeżył powód w związku z obrażeniami po wypadku, przeżycia psychiczne towarzyszące wypadkowi i leczeniu, rozmiar doznanego przez powoda czasowego upośledzenia funkcji narządu ruchu, okoliczność, że powód K. G. w dniu wyrokowania był wyleczony i wrócił do dawnej aktywności. Sąd Rejonowy miał również na uwadze, że pozwana wypłacił już powodowi zadośćuczynienie w kwocie 7.000,00 złotych. Ustalając wysokość zadośćuczynienia Sąd Rejonowy miał także na uwadze, aby przyznane zadośćuczynienie przedstawiało odczuwalną wartość ekonomiczną.

Reasumując powyżej podniesione argumenty Sąd Rejonowy stanął na stanowisku, że zadośćuczynienie w łącznej wysokości 13.000,00 złotych stanowi odpowiednią rekompensatę krzywd poniesionych przez powoda K. G. w związku z wypadkiem komunikacyjnym z dnia 12 września 2014 roku.

Odnosząc się do podniesionego przez pozwaną zarzutu przyczynienia się powoda K. G. do powstania szkody zarzut ten należało ocenić jako bezzasadny. Według art. 362 k.c. jeżeli poszkodowany przyczynił się do powstania lub zwiększenia szkody, obowiązek jej naprawienia ulega odpowiedniemu zmniejszeniu stosownie do okoliczności, a zwłaszcza do stopnia winy obu stron. Podkreślić należy, że czym innym jest obiektywny fakt przyczynienia się poszkodowanego do szkody komunikacyjnej (rozumiany normatywnie jako naruszenie konkretnych przepisów ruchu drogowego), a czym

innym ocena stopnia tego przyczynienia na potrzeby miarkowania odszkodowania dokonywanego na gruncie art. 362 k.c. (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 06 maja 2015 roku, sygn. akt I ACa 1632/14, LEX nr 1712685).

Przenosząc powyższe na grunt niniejszej sprawy, zauważyć należy, że choć powód K. G. naruszył zasady ruchu drogowego, to jest art. 33 ust. 1 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 roku Prawo o ruchu drogowym (Dz.U. z 2012 roku, poz. 1137 z późn. zm.) nakazujący poruszenie się po drodze przeznaczone dla rowerów, to naruszenie to w żadnym stopniu nie przyczyniło się do wypadku drogowego, za powstanie którego wyłączną odpowiedzialność ponosi kierujący samochodem, który nie upewnił się co do sytuacji na rondzie i nie ustąpił pierwszeństwa przejazdu powodowi. Wskazane powyżej okoliczności zostały ustalone na podstawie dowodu z opinii biegłego do spraw ruchu drogowego, która nie była kwestionowana przez strony postępowania. W ocenie Sądu Rejonowego naruszenie przez powoda K. G. przepisów regulujących ruch drogowy nie stanowiło zachowania, które było współprzyczyną szkody odpowiadającą cechom normalnego związku przyczynowego.

Mając na uwadze powyższe Sąd Rejonowy, na podstawie art. 436 § 1 k.c. w zw. z art. 435 § 1 k.c., art. 445 § 1 k.c. w zw. z art. 444 § 1 k.c. oraz art. 34 ust. 1 w zw. z art. 36 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (t. j.: Dz. U. z 2013 roku, poz. 392 z późn. zm.) zasądził od pozwanej (...) Spółki Akcyjnej w W. na rzecz powoda K. G. kwotę 6.000,00 złotych wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 06 grudnia 2014 roku do dnia zapłaty tytułem zadośćuczynienia. Odsetki ustawowe uzasadniał przepis art. 481 § 1 i 2 k.c. w zw. z art. 455 k.c. w zw. z art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (t. j.: Dz. U. z 2013 roku, poz. 392 z późn. zm.) w zw. zawiadomieniem o szkodzie z dnia 29 października 2014 roku (k. 21-23).

Orzeczenia w przedmiocie zwrotu kosztów procesu (punkt II wyroku) uzasadniał art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 108 § 1 k.p.c. w zw. z art. 109 § 1 k.p.c.

Sygn. akt I C 320/15

Zarządzenia:

- odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi pozwanej.

R., 31.12.2015 r.